

Svensk Skyddshunds
Tidskrift

1926

Häfte 1

SVENSK SKYDDSHUNDSTIDSKRIFT

1926

Utgiven av Föreningen Svenska Skydds- och Sjukvårdshunden
associerad med Svenska Kennelklubben

Redaktör och ansvarig utgivare Kamrer S. Rosengren

N:r 1

Några ord om Föreningen Svenska Skydds- och Sjukvårdshundens uppgift.

Då föreningen år 1918 bildades hade den som sin uppgift upptagit att verka för:

- »1. Import och uppfödning av skyddshundar av för ändamålet godkända raser,
2. dressera hundarna för detta arbete,
3. utbilda dressörer,
4. Verka för utbredande av kunskapen om dessa hundars vård och dressyr,
5. i övrigt på lämpligt sätt arbeta för spridande av kännedom om skyddshundarnas betydelse för såväl den enskilde som för samhället.»

Vad den första punkten beträffar har det under de gångna åren visat sig en tendens till bildande av sammanslutningar för de speciella hundraserna med uppgift att handhava dessa rasers rationella avel. Föreningen, som ansett huvudvikten i sin uppgift ligga inom utbildningsområdet, har också vid upprepade tillfällen lagt sitt vägande ord till förmån för dessa sammanslutningars bildande, och därför ur sitt program avfärdat aveln.

Vad vill alltså F. S. S. S. H. av i dag verka för? Gå vi till den enskilde individen, som lagt sig till med en hund av skyddshundsras, är denne i 99 fall av 100 helt visst fullkomligt okunnig om hur han rätt skall uppfostra, leda och utveckla sin hund att bli till den nytta, sällskap och glädje, som en sådan hund skall vara.

Föreningen anordnar därför för sina medlemmar årligen kurser i först och främst appelutbildning. Dessa kurser äro avsedda icke för hundarna utan för hundägarna på det de, med sina egna hundar som arbetsföremål, skola tillägna sig kunskap och erfarenhet om rätta ledandet av sin hund. — Förmånen av att flera hundägare samtidigt genomgå kurserna ger den enskilde hundägaren tillfälle till studier av skillnaden mellan olika rasers och hundindividuers uppträdande och hur olika den ena hunden måste »tas» gentemot den andra. Han lär på detta sätt känna sin egen hunds karaktär i arbetet bättre och dymedelst på lämpligt sätt framarbete och leda de goda anlagen och bortarbete de dåliga. — Efter genomgången kurs (då deltagaren — om han kan godkännas — erhåller ett diplom på godkända kunskaper) får dock hundägaren ingalunda betrakta sin hund som färdig, utan skall han som sin plikt anse att med vunna kunskaper och erfarenheter dels bibehålla sin hund i form, dels — och framförallt — gå vidare i den utveckling hunden är möjlig till, till nytta såväl för ägaren som för samhället.

För den skull håller också föreningen fortsättningskurser för sina medlemmar dels i skyddshundsarbete, dels i spårhundsarbete. Alla hundar äro tyvärr ej lämpliga till vare sig det ena eller andra eller rättare sagt, alla hundägare äro ej alltid lämpliga att leda sina hundar framåt i dessa speciella grenar. Men finnes det rätta intresset, kraften och viljan hos hundägaren kan han föra sig själv och sin hund långt på utbildningen, och det är detta föreningen önskar skall vara för handen hos allt skyddshundsägande medlemmar.

Utbildningen försiggår dels inomhus, dels utomhus. Under kursernas gång anordnas små tävlingar med poängberäkning, pris etc. allt för att stimulera deltagarna till ökat intresse och största möjliga arbetsintensitet. —

Dessutom anordnar föreningen större vår- och hösttävlingar för att ge sina medlemmar tillfälle att visa sina hundar som väl utbildade bruksdjur.

Inom ramen för detta föreningens arbete faller också utbildandet av lämpliga kursledare och instruktörer samt att vid återkommande klubbafnarn genom föredrag etc. meddela undervisning om hundarnas ans och vård. —

Planer ha ock framkastats om speciella kurser för utbildande av sjukvårdshundar och blindförarehundar.

Det ligger också inom föreningens intressesfär att delgiva även ägare av icke skyddshundar nödig undervisning i lyd-nadsutbildning. Vad få vi icke av och till läsa i våra tidningsspalter om elakheter och utfall mot våra hundar! Hun-

darna äro ju dock i all rimlighets namn ej de skyldiga till de olika förseelser och brott som påbördas dem. Nej, felen ligga hos hundägarna, som ej kunna uppfostra och leda sina hundar. Det är alltså hundägarna i första hand som skola uppfostras. Därför vill föreningen giva även ägare till icke skyddshundsraser tillfälle till erhållandet av kunskaper om rätta handhavandet av sina hundar, att kunna bibringa hundarna framförallt lydriad och god uppfostran.

Som läkare vill jag framhålla en synpunkt, som ägandet av hund ger mig anledning till. En väl utbildad hund i en intresserad ägares hand ger många tillfällen till tillfredsställelse. Bland annat måste en hund, som skall vara i kondition, hava sin dagliga motion på 1 à 2 timmar, och det bör ligga i hundägarens intresse, att hunden skall vara i kondition. Detta tvingar hundägaren till tidiga morgonpromenader, till foto, cykel, skidor, sparkstötting, ridning m. m., ute i Guds fria natur. Vad detta betyder för individens fysik och hälsa kan ej nog framhållas. Jag har sett personer, såväl manliga som kvinnliga, som med anskaffandet av hund och intresse för hunden genom dessa små morgonstrapatser från att vara loja och tröga, framförallt bekvämlighetsfeta, blomstra upp, bli energiska och ernå normal kropps-konstitution. Detta är sport — och en hälsosam sport.

Till slut ett råd: bliv ej hundägare på grund av en nyck utan bliv det av inneboende kärlek och förståelse för hunden, och gör det sedan till Din plikt att bibringa hunden uppfostran och lydriad och ge honom möjlighet till den utveckling hans ras kräver. Då skall Du känna tillfredsställelse att i Din närhet ha en trogen och lydig tjänare till vakt och skydd samt en god och uppmärksam kamrat på Dina vandringar ute i naturen.

J. A. Weltzin.

Stockholms största sevärdhet är

N Ö J E S F Ä L C E C

Allm. Gr. Kungl. Djurgården

Några råd angående hundars skötsel.

Av Hj. Dahlström.

Huru mången är det icke, som på det mest sorglösa sätt skaffar sig en hund utan att äga den minsta aning om hur ett sådant djur skall skötas. På sin höjd har den, som sålt hunden givit några enklare råd. Först när tråkigheter av det ena eller andra slaget begynna, inser han sitt lättsinne och frågar sig för, men skall då finna, att olika »förståsigpåare» på hundar hava föga samstämmade åsikter och giva mycket olika råd. Vad jag här nedan kommer att anföra gör likväl lika litet anspråk på att bliva oemotsagt som att vara ett uttömmande svar på frågan: Hur skall jag bäst sköta min ägandes hund?

Till att börja med förutsätter jag, att, när en hund anskaffas, den blivande lycklige hundägaren är så förståndig, att han köper sig en valp eller helt ung hund. Men valpsjukan, torde mången invända. Alldeles riktigt. Valpsjukan är ett otyg, som man helst vill komma ifrån, exempelvis genom att köpa en hund, som förklaras redan hava gått igenom den sjukdomen, eller är i den åldern, att värsta faran är över. Detta hjälper mången gång föga, ty åtskilliga hundförsäljare genera sig icke för att ena ögonblicket försäkra, om det gäller en 1—2 års hund, att den aldrig varit sjuk, men i nästa ögonblick välvilligt medgiva, när det blir tal om valpsjuka, att den hade »en släng av valpsjuka» som helt ung. Att sådant tal är föga tillförlitligt, bör ligga i öppen dag. Då åldern vidare icke innebär något säkert skydd, så är det lika bra, att köpa en valp.

Köper jag nämligen en sådan, så är jag i tillfälle att få hunden efter mitt sinne och att fostra den så som jag vill hava den. Köper jag en fullvuxen hund, kanske »något dresserad», så får jag räkna med åtskilliga misräkningar, som kunna vara lika förargliga, som faran för valpsjuka.

Antag sålunda, att en valp inköpts i en ålder av 6—8 veckor, vilket torde vara det vanligaste, så gäller det dels att få den rumssnygg, dels att ordna utfodringen på lämpligt sätt. Att kunna fostra en hund till rumssnygghet är en första form av dressyrkonst eller bibringande av utbildning, såsom det visst numera skall kallas, för vilken en blivande hundägare icke får vara alldeles främmande. Den kan nämligen giva husbonden

ett första tillfälle att lära känna sin hunds egenheter men framförallt får han själv en lektion i tålmodighet gentemot hunden. Tålmodighet får likväl ingalunda anses vara liktydig med slapphet eller efterlåtenhet, ty sådant skapar en bortskämd hund, vilket en skyddshund minst av allt får vara. Offra till en början en dag åt denna valpens första uppfostran. Släpp honom ej ur sikte ett ögonblick, så fort han gör en rörelse för att sätta sig ned (ty ännu har han ej lärt sig att »lyfta på benet») bäres han ut, med risk naturligtvis att ingenting uträttas den gången. Han bäres helst till en plats, där vittring av hundurin förut finnes, ty då har han svårare att stå emot. Har trots all husbondens uppmärksamhet en olycka skett inomhus, så får valpen ej straffas och allra minst får man doppa hans nos i urinen.

Vad valpens skötsel i övrigt beträffar, är det att märka, att tiden närmast efter det han tagits från modern är för honom den mest kritiska och på sätt och vis bestämmande om han skall arta sig till en sund stark hund eller han skall bli mer eller mindre misslyckad. Att just nu skicka bort honom till en hundgård eller ett inackorderingsställe, där han vanskötes, är det dummaste man kan göra. Men många göra det, emedan de helst vilja slippa från allt besvär eller ej ha nödig kunskap om hur en unghund skall skötas.

Valpens huvudföda bör vid 5—6 veckors ålder utgöras av mjölk, som gärna kan få blandas med lättsmälta växtämnen, t. ex. havre- eller vetemjöl och ris, varjämte äggmat i någon form är att tillråda. Mat måste givas 4—5 gånger om dagen under den första tiden, sedermera mindre ofta. Maten måste dagligen vara nylagad och bjudas ur fullkomligt rena kärl. I födan måste redan från början ingå kalkhaltiga ämnen, t. ex. Sandviks benmjöl, nödvändiga för tillväxten av valpens benstomme. Till undvikande av engelska sjukan (rachitis) är det att förorda att giva djuret små mängder levertran med fosfor (veterinärrecept). Valpen bör vidare ha rikligt tillfälle att röra sig helst ute i den friska luften, och framförallt är fullt solljus nödvändigt. Den livgivande och tillväxtbefordrande verkan av vissa delar av solljuset nämligen de strålar, som i solspektum befinner sig längst bort från det röda ljuset, har dan just börjat utnyttja vid behandling av rachitis.

Mycket ofta hör man den frågan framställas: Huru mycket mat skall min hund eller min valp hava? Svaret är, om det gäller en valp, enkelt nog. Låt honom äta sig mätt, men överlasta ej hans mage. Kontrollera, med vägens tillhjälp, om ej ögonmättet räcker till, att han ökar i vikt och ej stannar av i utvecklingen. Vidare bör äggmaten så småningom bytas ut

ett första tillfälle att lära känna sin hunds egenheter men framförallt får han själv en lektion i tålmodighet gentemot hunden. Tålmodighet får likväl ingalunda anses vara liktydig med slapphet eller efterlåtenhet, ty sådant skapar en bortskämd hund, vilket en skyddshund minst av allt får vara. Offra till en början en dag åt denna valpens första uppfostran. Släpp honom ej ur sikte ett ögonblick, så fort han gör en rörelse för att sätta sig ned (ty ännu har han ej lärt sig att »lyfta på benet») bäres han ut, med risk naturligtvis att ingenting uträttas den gången. Han bäres helst till en plats, där vittring av hundurin förut finnes, ty då har han svårare att stå emot. Har trots all husbondens uppmärksamhet en olycka skett inomhus, så får valpen ej straffas och allra minst får man doppa hans nos i urinen.

Vad valpens skötsel i övrigt beträffar, är det att märka, att tiden närmast efter det han tagits från modern är för honom den mest kritiska och på sätt och vis bestämmande om han skall arta sig till en sund stark hund eller han skall bliva mer eller mindre misslyckad. Att just nu skicka bort honom till en hundgård eller ett inackorderingsställe, där han vanskötes, är det dummaste man kan göra. Men många göra det, emedan de helst vilja slippa från allt besvär eller ej ha nödig kunskap om hur en unghund skall skötas.

Valpens huvudföda bör vid 5—6 veckors ålder utgöras av mjölk, som gärna kan få blandas med lättsmälta växtämnen, t. ex. havre- eller vetemjöl och ris, varjämte äggmat i någon form är att tillråda. Mat måste givas 4—5 gånger om dagen under den första tiden, sedermera mindre ofta. Maten måste dagligen vara nylagad och bjudas ur fullkomligt rena kärl. I födan måste redan från början ingå kalkhaltiga ämnen, t. ex. Sandviks benmjöl, nödvändiga för tillväxten av valpens benstomme. Till undvikande av engelska sjukan (rachitis) är det att förorda att giva djuret små mängder levertran med fosfor (veterinärrecept). Valpen bör vidare ha rikligt tillfälle att röra sig helst ute i den friska luften, och framförallt är fullt solljus nödvändigt. Den livgivande och tillväxtbefordrande verkan av vissa delar av solljuset nämligen de strålar, som i solspektum befinna sig längst bort från det röda ljuset, har dan just börjat utnyttja vid behandling av rachitis.

Mycket ofta hör man den frågan framställas: Huru mycket mat skall min hund eller min valp hava? Svaret är, om det gäller en valp, enkelt nog. Låt honom äta sig mätt, men överlasta ej hans mage. Kontrollera, med vågens tillhjälp, om ej ögonmättet räcker till, att han ökar i vikt och ej stannar av i utvecklingen. Vidare bör äggmaten så småningom bytas ut

mot kött. Kom i håg, att hunden till sin natur är köttätare, och att användning av köttmat ingalunda ökar faran för valpsjuka, snarare tvärtom. Alltefter som hunden blir äldre, kan antalet måltider minskas, tills man slutligen kommer ned till 2 mål om dagen, när unghunden är 6—9 månader gammal, och den matordningen bör man hålla fast vid, även sedan hunden är fullvuxen.

Maten åt en fullvuxen hund bör ges på bestämda tider och bestå av såväl animalisk som vegetabilisk substans. De födoämnen, som överhuvudtaget kunna komma ifråga, äro kött, fisk, köttmjöl, fiskmjöl eller matrester från bordet helst blandat med bröd, potatis i mosform, morötter, gröpe av korn eller havre eller mjöl av korn, havre, majs eller vete, ej gärna av råg. Något fett bör även ingå i födan, varigenom en besparing i mängden kan göras. Ben, lever m. fl. hårdsmälta födoämnen böra ogärna ges, särskilt åt en del individer med dålig matsmältning. Likaså bör man i syfte att undvika lidanden i matsmältningsorganen göra till allmän regel att genom noggrann kokning och annan lämplig beredning öka födans smältbarhet och aptitlighet. Salt i större mängd och framförallt kryddor måste undvikas. Vidare bör, likaledes i syfte att egga djurets aptit, födan ej ständigt stå framme, utan bör man bibringa hunden den föreställningen, att maten är nyberedd. Hunden bör däremot ständigt hava tillgång till dryck, som för en fullvuxen hund helst utgöres av rent vatten (utan svavel).

Hunden måste dagligen ryktas, i all synnerhet under hårfällningen, samt badas var 14:de dag. Ohyra får ej förekomma. En skyddshund fordrar riklig motion.

Sjukdom är ofta lättare att förebygga än att bota, vilket bör utgöra en maning för varje hundägare att icke blott iakttaga vad som sagts rörande hundens hälsovård utan framförallt att söka skydda honom för smitta. En misskött och försummad hund, som släppes ut utan all tillsyn eller kontroll kan råka få uti sig något otjänligt, något avskräde eller dylikt, vilket som bekant alltid utgör en delikatess för hunden, som till sin natur är asätare. Ju sämre mage en hund har, dess större lockelse synes sådant innebära. Att valpsjuka och skabb kan överföras genom fritt utelöpande sjuka hundar, torde noga beaktas.

Läraktiga elever i utbildningskursen för Polizeioberleutnant H. Schoenherr

Skyddshundsutbildning.

Av E. A. Bergström.

De flesta av våra hundraser äro på grund av sin tillgivenhet mot sin husbonde samt kärlek till det hem, vari de vistas, i mer eller mindre grad i stånd att skydda såväl den personliga som den materiella säkerheten. Men då vi säga skyddshundar, mena vi hundar av sådana raser, som visat sig i hög grad besitta egenskaper, vilka, på rätt sätt utbildade, kunna under många olika förhållanden utnyttjas, icke blott till skydd utan även till att utföra ärenden, som för människorna kunna vara till stor nytta. Varje hundägare bör göra allt för att hindra, att hans hund åstadkommer skada eller förgelse. Detta undvikes genom att i första hand förskaffa sig kännedom om gällande förordningar angående hundar samt noga följa dessa förordningar. Dessutom bör man förskaffa sig kännedom om lämpligaste sättet för hundens fostran till en lydlig och nyttig hund. För att man skall kunna göra sin vilja rådande över hunden, vare sig man önskar använda honom som skydds- eller blott sällskapshund, måste man lära

hunden vissa moment, vilka utgöra alfabetet till det språk, med vilket man behärskar honom. De moment, som här nedan i koncentrerad form komma att behandlas, äro de, vilka föreslagits utgöra prövningsordning vid officiella tävlingar för skyddshundar.

1) *Linförighet*, vilket omfattar att lära hunden gå kopplad i lina vid sin husbondes vänstra sida utan att draga eller slita i linan. Detta moment bereder hundägaren det nöjet att på ett bekvämt sätt kunna föra sin hund. Dessutom utgör momentet en förövning till att hunden vid fullbordad utbildning, utan lina skall kunna följa sin husbonde. Momentet inläres på följande sätt: Har hunden icke förut gått kopplad, börjar han genast söka befria sig från kopplet genom att streta och slita i detsamma. Man har då endast att hålla emot, och snart märker hunden, att han icke lyckas göra sig fri och ger då efter. Då hunden börjat att någorlunda lyda kopplet, för man upp honom, så att hans huvud kommer i höjd med förarens vänstra knä. Då hunden viker från den sålunda anvisade platsen, straffas han med ett kort och kraftigt ryck i linan, som för honom tillbaka till hans plats. Samtidigt med rycket i linan uttalar man kommandoordet »fot». Så småningom ökar man fordringarna till att hunden hela tiden skall ägna all sin uppmärksamhet åt föraren, och då denne stannar, skall hunden sätta sig, varvid man använder kommandoordet »sitt». Småningom lär sig hunden att alltid då husbonden stannar sätta sig, utan att kommandoordet uttalas. Man lär hunden sitta genom att med högra handen fatta i halsbandet och med vänstra handen trycka ned hundens bakdel och uttala ordet »sitt». Varje gång hunden utför en befallning, skall man berömmande säga: »så, det är bra!» samt smeka honom. Hunden är mycket känslig för beröm och klander, likaså för lustkänsla som olustkänsla. Man bör därför, då hunden går på sin plats med en smekning på hans huvud uppmuntra honom, men så fort han släpper uppmärksamheten på föraren eller lämnar platsen med ett snabbt och kraftigt ryck återföra honom samtidigt som kommandot uttalas. På så sätt ger man honom en olustkänsla. Man bör vara noga med att hunden bibehåller platsen.

Man bör till en början ej hålla på för länge med denna övning, enär den tröttar hunden. Framför allt, slå aldrig hunden med handen över huvudet eller med remmen över nosen. Han blir då »handskygg» och krypande, vilket verkar mycket otrevligt.

Då linförighet är fullständigt inlärd, skall föraren kunna föra sin hund på följande sätt: Linan lägges över högra axeln

och den ände, som är försedd med ögla, löper ned över bröstet och den andra änden över ryggen. Båda ändarna mötas under vänstra armen, där den med koppelhake försedda änden inträdes i ögla och fastsättes i hundens halsband. Föraren går ledigt med händerna fria och hunden skall rikta hela sin uppmärksamhet på föraren, så att även snabba frontförändringar kunna göras, utan att hunden drar i linan. Då föraren stannar, skall hunden sätta sig.

2) *Fritt vid sidan*, kommandoord »fot». Hunden skall, utan att vara kopplad, på kommandoordet gå vid sin förarens vänstra sida. Övningar i förenämnda moment böra företagas vid för hunden till olydnad frestande förhållanden, som t. ex. i andra hundars närhet m. m. Så fort hunden visar tredska, kopplas han upp och övning företages som i föregående moment nämnts. I sammanhang härmed vill jag säga: Man bör icke jämt och ständigt vid promenader träka ut sin hund med att låta honom gå »fot» utan så ofta tillfälle därtill gives, låta honom springa fritt omkring. Håller man på att hunden alltid skall gå vid sidan, så får man en modfälld hund. Däremot, om hunden så ofta som möjligt får springa lös, får man en livlig och glad följeslagare.

3) *Läggande av hunden*: Kommandoordet »plats». Hunden skall under marsch på kommandoordet »plats» blixtnsnabbt lägga sig ned. Inlärandet av detta moment kan ske på följande sätt: Man väljer en mjuk plats i terrängen. En gräsmatta eller dylikt. Sedan man förvissat sig om, att inga hårda kvistar, småstubbar, skarpa stenar eller dylikt finnas å platsen, tager man hunden i lina och går med honom »fot», linan dock ej över axeln. Föraren gör en snabb vändning mot hunden och med vänster hand vid hundens ländparti och höger hand vid bogpartiet, samtidigt som kommandoordet »plats» uttalas, ger föraren hunden en snabb knuff, som faller hunden till marken. Hur hundens ställning blir då han når marken spelar ingen roll. Hunden själv märker snart, att det är bekvämast för honom att lägga sig på magen med framsträckta framtassar och baktassarna under sig. Det viktiga är här som i alla andra moment, att den från föraren utgående handlingen och kommandoordet komma samtidigt. Efter några övningar lägger hunden sig, blott kommandoordet uttalas. Så fort hunden visar tecken att ej blixtnsnabbt åtlyda kommandoordet, måste den förut beskrivna knuffen åtfölja detsamma.

4) *Bliva stående*: Momentet avser lära hunden att i stående ställning bibehålla en anvisad plats. Kommandoord:

»stanna». Inlärandet kan ske så: Föraren går med sin hund »fot», gör halt och hunden sätter sig. Föraren lägger högra handen varsamt över hundens ögon, med den vänstra handen kittlar han hunden under buken vid vänstra sidan av ljumskpartiet. Förarens vänstra ben hindrar hunden vika undan. Under denna behandling uttalas ordet »stå». Då hunden rest sig upp i stående ställning, lägger föraren linan under buken på hunden tätt invid ljumskarna, varefter linan knytes å ryggen vid korset. Hunden tvingas härigenom bibehålla stående ställning och känna obehag, om han försöker gå. Föraren ställer sig framför hunden och kommenderar »stanna», varefter föraren gående baklänges avlägsnar sig från hunden, under det han upprepar kommandoordet. Snart nog lär hunden sig förstå, vad som fordras av honom. Man fortsätter övningen så långt, att man kan gå fritt »fot» med hunden och endast på kommandoorden »stanna» får hunden att bli stående, och föraren springande kan avlägsna sig från honom. Momentet har stor praktisk betydelse, t. ex. vid slaskigt väder om man för något ärende behöver lämna sin hund kvar, är det icke lämpligt att tvinga ned honom i liggande ställning. I moment, då det gäller för hunden att bevaka föremål eller person, är ju hunden i bättre beredskapsställning, då han står, än om han sitter eller ligger.

5) *Framåtsändande av hunden*: Kommandoord: »Framåt». Som detta moment troligen icke för närvarande kommer att upptagas i provningsordningen, avstår jag att behandla det samma.

6) *Skall på kommando*: Kommandoord: »Skall». Momentet avser både att få hunden avgiva skall, som att förhålla sig tyst. Man behärskar alltså hundens röst. Lättaste sättet att få hunden skälla är att begagna sig av hans lust till att åtfölja sin herre. Man binder honom och avlägsnar sig från honom, under det man uttalar kommandoordet »skall». Så fort hunden giver minsta ljud ifrån sig, återvänder man och berömmar honom. En del hundar kunna vara svåra att få till skall och är det då lämpligt att bifoga kommandoordet med ett litet nyp i hundens öra, eller på något sätt reta honom. Någon hjälp av annan person får ej anlitas, enär skallet skall avgivas på ljudsignal av föraren och ej i ilska mot någon. Då hunden lärt sig avgiva ett klart och kraftigt skall, kommenderar man »tyst», då man vill att hunden skall upphöra med skallet. På så sätt lär hunden skälla på kommando »skall» och upphöra på kommando »tyst». Övningen skall drivas så långt, att hunden i liggande, sittande, stående och gående ställning på kommando avgiver skall.

7) *Platsliggande i grupp*: Kommandoord: »plats». Momentet avser lära hunden att under för honom störande förhållanden förbli i liggande ställning, såsom då andra hundar finnas i närheten eller springa förbi honom. Är som förut nämnts »plats» inlärt, så bli detta senare blott en tränings-sak. Hundens tillgivenhet gör honom här olydig, därför måste föraren inge honom förtroende för platsen och att föraren kommer tillbaka. Man kan gå tillväga på följande sätt: Sedan man kommenderat hunden »plats», och hunden intagit denna, ställer föraren sig framför hunden och kommenderar »stanna kvar». Därefter avlägsnar sig föraren ett kort stycke från hunden. Skulle hunden resa på sig och följa efter, måste han bibringas en olustkänsla, antingen ljudlig genom ordet »fy» eller med ett slag av ett spö längs ryggen, samtidigt med att kommandoordet uttalas. Har hunden hunnit lämna sin ursprungliga plats, måste han ovilkorligen återföras till denna. Mycket snart märker hunden, att det är behagligast att stanna kvar, och föraren kan då avlägsna sig något längre, varefter han återvänder till hunden. Denna får då ej hoppa upp eller eljest uttrycka sin glädje utan förbli lugnt liggande. Småningom avlägsnar föraren sig allt längre och längre och till sist försvinner han ur hundens åsyn. Föraren väljer då en plats, där han kan se hunden utan att själv vara sedd. Skulle hunden, då han ej ser föraren, resa sig och vilja följa efter, måste föraren ögonblickligen rusa fram och olustkänsla meddelas hunden i likhet med vad förut nämnts. Övningen fortsättes så långt, att hunden ligger lugnt kvar i 10 minuter, varefter han avhämtas av föraren.

8) *Hämtande av föremål*: Kommandoord: »Apport». Momentet är ett av de viktigaste i hela utbildningen och kan inläras dels med tvång och dels på lek. Som artikeln endast är avsedd tjäna till handledning för nybörjare och jag hyser den uppfattningen, att tvång är en ytterst känslig sak och kan i en oerfaren hand leda till stor skada i utbildningen, inskränker jag mig till att endast behandla inlärandet på lek. Man begagnar sig av den unga hundens begär att bita och bära omkring för honom behagliga föremål. En lämplig apportbock kan man tillverka själv genom att sno ihop en halmviska till en längd av cirka 30 cm., vilken sedan lindas med något fast tyg, så att apportbocken får en genomskärning av 3—4 cm. Med denna apportbock leker man med hunden, och då hunden visar tecken till att vilja bita i densamma, tillropar man hunden ett glatt »apport». När hundens lust för apportbocken är väckt, kastar man den från sig, samtidigt som man

låter apportsignalen ljuda. Är hunden fullt lydig kommandoordet »hit» så ropar man detta, så fort hunden fattat apportbocken. Måste man oupphörligen ropa »hit» för att få hunden att komma till sig, så irriteras hunden av detta och släpper vanligtvis apportbocken. Med en sådan hund kan man lämpligen använda en 10—15 m. lång lina, vilken man låter löpa ut, då hunden springer efter apportbocken och så fort hunden fattat densamma, hala in linan samtidigt som man åter tillropar hunden ett glatt »apport». Då man använder lina, vill jag påpeka, att man bör hålla denna högt upp, så att den ej snor sig om hundens ben, vilket irriterar honom, så att han släpper apportbocken. Då hunden kommit fram till föraren med apportbocken, skall man ej glömma att berömma honom. Sedan hunden lärt sig hämta halmbocken, övergår man till en liknande av trä, och kunna fordringarna så småningom skärpas ännu mer, men innan man övergår till fordringarna vid avlämnandet och släppandet av apporten, måste man ha övat förenämnda så, att hunden tillförlitligt hämtar ett föremål och bär det ända fram till föraren. Därefter begär man att hunden skall avlämna det apporterade föremålet under trevliga former. Vidare fordrar man, att hunden, sedan han upptagit apportföremålet från marken eller var det än ligger, springer genast vägen till husbonden och sätter sig framför denne samt på kommandoordet »loss» genast avlämnar det apporterade föremålet.

Att lära hunden släppa föremålet, sker genom att med vänstra handen fatta tag om hundens underkäke och med tummen och pekfingret trycka bakre delen av underkakens läppar mot tandköttet, samtidigt som man uttalar kommandoordet »loss». När hunden avlämnat föremålet, skall han gå till höger om och bakom förarens rygg samt intaga sittande ställning i jämnhöjd med förarens vänstra knä. Märker man olust hos hunden, måste man genast upphöra med de fordrande övningarna och återgå till övningar på lek. Det har visat sig, att hundar, som på oyannämnda sätt lärts apportera, blivit utmärkta apportörer.

9) *Fritt hopp över 1 m. hög häck*: Kommandoord »Hopp». Momentet avser lära hunden hoppa utan att med tassarna vidröra hindret. Dessutom är momentet en gymnastikövning för hunden. Han lär sig beräkna sats och utvecklar sin spänstighet. Som praktisk betydelse innebär det, att man vid behov kan låta sin hund hoppa över staket, som är försett med spetsiga taggar e. d. utan risk att hunden skadar sig. Momentet är enkelt att inlära. Man springer med hunden kopplad över

ett hinder, som man själv kan hoppa över. Man börjar springa så långt framför hindret, som man anser, att hunden behöver för att taga sats. Vid hoppet tillropar man hunden ett glatt »hopp». Sedan man hoppat över hindret, fortsätter man springa så långt, som man anser hunden behöver komma från hindret för att taga ny sats tillbaka, vänder upp mot hindret och kommenderar »stanna». Efter en kort paus sker återhoppet. Då hunden lärt sig förstå »hopp» föres han i lagom lång lina mot hindret och får själv hoppa över detsamma och då han kommit över detsamma, kommenderas »stanna» och efter en kort paus hopp, varefter återhoppet sker. Övningen bedrivs så, att föraren, då hunden är utbildad, kan stå på sex stegs avstånd från hindret och kommendera sin hund »hopp» och hunden hoppar och då han kommit över hindret utan kommandoord självständigt stannar och avvaktar befallning för återhopp. Den praktiska betydelsen av detta sistnämnda, är den, att om en förare själv önskar klättra över en häck, staket e. d. och han kommenderar sin hund »hopp», denne då icke hoppar fram och tillbaka. Visar hunden vid hopp över lågt hinder, fallenhet för att med tassarna vilja vidröra detta, kan man motarbeta denna felaktighet genom att låta hunden hoppa över lågt dubbelhinder. Ett sådant tillverkas enklast genom att man över två på en till en och en halv meter från varandra stående lagom höga föremål lägger två käppar eller stänger med en till en och en halv meters avstånd från varandra.

10) *Fritt hopp över 1 m. hög häck efter apportbock eller dylkt*: Kommandoord »Hopp apport». Har hunden lärt sig apportering och det sistnämnda hopp över 1 m. häck, gör han detta av sig själv. Föraren står 6 steg från häcken med hunden vid sin sida, kastar apportbocken över, så att den träffar marken omkring 6 steg på andra sidan häcken. Härefter kommenderar han hunden »hopp» och då hunden befinner sig mitt över häcken »apport». Hunden skall genast fatta apportbocken och utan kommando verkställa återhoppet, och överlämna apportbocken, så som i momentet om apportering föreskrivits. Momentets praktiska betydelse är att om något föremål kastas över ett staket eller häck, man skall kunna sända sin hund efter detsamma.

11) *Klättheropp över 1,80 meter högt plank*: Kommandoord: »Hopp». Hunden skall vid detta hopp förhålla sig som vid hopp över 1 m. hög häck och här blir det alltså blott en tränings sak. Vid inlärandet av detta hopp är det av största vikt att följa hundens sätt att beräkna och taga sats. Öka ald-

rig hindrets höjd, förrän hunden fullt behärskar den först påbörjade höjden. Hindrets höjd är en träningssak. Man kan lätt borttaga hundens lust för hoppet, om hindrets höjd för snabbt ökas. Då den unga hunden skall läras hoppa och han finner glädje i detta, rusar han gärna mot hindret utan att beräkna sats. Låter då föraren förleda sig till att begagna denna hundens lust för hoppet och ökar hindrets höjd, kan det lätt hända, att hunden slår sig. Har den unga hunden en gång slagit sig, tappar han lusten och får en viss rädsla för hoppet, vilket i allmänhet tager lång tid att bortarbeta, om det ens någonsin går. Som ledning vill jag nämna, att då man börjar med plankhoppet, man uppsätter detta till 1 m. höjd och om plankorna hålla en bredd av 20 cm. samt övningarna bedrivs dagligen, det är lämpligt att höja planket med 1 plank i veckan, alltså 4 veckor för att uppnå den fordrade höjden.

12) *Vägran att taga föda på marken eller av obekant person:* Momentet kommer troligen icke att upptagas i den tilltänkta prövningsordningen, enär detta moment svårligen till sitt rätta värde kan prövas, lika litet som någon hund, som ej dagligen konsekvent övas i detta, håller fordringarna. Men varje hundägare bör tillse att hans hund icke åter utkastade avskräden eller dylikt. Går man ute med hunden och denne får tag i något gammalt ben eller vad det vara må, skall man fya ned honom, d. v. s. att man med ordet »fy» bringar honom att skämmas. Kommer man i tillfälle just i det ögonblick, hunden upptager något, så skadar icke ett litet slag på nosen. Vad beträffar vägran att taga föda av främmande person, är risken ej stor, enär utlämnandet av gift är väl kontrollerat.

Skydds- och Bevakningsövningar.

1) *Uppsökande av gömd person:* Kommandoord »Revir». Momentets innebörd är den, att om någon person gömt sig i ett terrängparti, en trädgård eller upplagsplats, som man icke själv kan överblicka, man skall kunna låta hunden genomströva området ifråga samt med skall giva tillkänna, var den gömde befinner sig, ävenledes hindra honom från att lämna platsen. Inlärandet av momentet kan ske så: Man skaffar sig en medhjälpare och sedan man bundit hunden, låter man denne reta honom. Föraren bör härunder uppehålla sig på något avstånd från hunden. Sedan hunden blivit retad, så att hela hans intresse riktar sig på den retande, avlägsnar sig den-

ne springande från hunden, dock ej längre än att hunden kan se honom, stannar på lämpligt ställe vänd mot hunden och så att han har ryggen skyddad. Föraren går fram till hunden, berömmar honom samt lossar kopplet, varefter han uttalar ett ljudligt och kraftigt »revir». Hunden rusar då mot medhjälparen, vilken förhåller sig stilla. Skulle hunden, då han kommer fram, ej avgiva skall, måste medhjälparen genom retning söka förmå hunden därtill. Är hunden mycket skarp, kan medhjälparen taga skydd bakom ett staket eller dylikt, som hindrar hunden från att rusa på och bita honom. Dock är det bäst, om man kan stå utan skydd och blott med ett spö hålla hunden från livet. Ett väl avvägt rapp av spöet gör hunden misstänksam och lär honom kretsa på något avstånd från den, han skall giva skall på. Ett sådant tillvägagångssätt fordrar påpasslighet och känslighet. Rappet får ej vara för hårt, så att hunden skrämmes, ävenså måste den så att säga passiva retningen omedelbart företagas, så att hunden genast giver skall. Då hunden giver skall, förhåller sig medhjälparen absolut still. Föraren, som hela tiden på något avstånd följt hunden och uppmuntrat honom med ordet »revir», går fram, berömmar hunden och kopplar upp honom. Sedan hunden kopplats upp, lugnas han. Föraren befäller medhjälparen följa med och för honom på sin vänstra sida, 3 steg framför sig. Hunden går »fot». Hunden lugnas och om han skäller, tystas han ned. Då hunden går fullt lugnt, göra föraren och medhjälparen halt. Föraren kommenderar hunden »stanna» bakom medhjälparens rygg. Därefter avlägsnar sig föraren några steg från dem båda. Skulle hunden vilja lämna medhjälparen, återföres han. Övningen upprepas, om så kan ske, dagligen och med småningom ökade fordringar så långt att hunden i vilket terrängparti eller upplagsplats som helst, utan att hava sett medhjälparen, på kommando kan genomströva platsen samt finna en person, hur väl dold denne än är samt under det han cirkulerar kring gömstället, avgiva stånds skall, till dess föraren anländer. Här vill jag påpeka att en stillastående hund är ett lätt mål för en revolverkula, en kastad kniv, käpprapp eller dylikt. Först efter det ovannämnda blivit fullt inlärt, påtager medhjälparen skyddskostymen och den s. k. figuranten framträder. Börjar man revir med skyddsdräkt, så blir följden, att hunden vid revir går förbi personer utan skyddsdräkt, vilket är felaktigt. Han skall avgiva skall för första bästa som påträffas inom det område, han avstövar.

2) *Försvar av föraren utan signal:* Efter det figuranten blivit på i föregående moment nämnt sätt uppstövad av hun-

den, transporteras figuranten, och då hunden går lugnt bakom med föraren, slår figuranten mot föraren på ett för hunden retande sätt. Föraren uppmuntrar hunden med kommandoordet »revir». Då hunden biter i den arm, med vilken figuranten gjort överfallet, berömmas han. Sedan hunden lärt sig bita, ställer figuranten sig plötsligt still och föraren kommanderar »loss», därvid föraren markerar kommandoordet med någon olustkänsla, t. ex. ett väl avvägt slag på nosen av något mjukt föremål. Övningar häri bedrivs så långt, att hunden vid minsta tecken till slag eller spark mot föraren, genast avvärjer anfallet och så fort figuranten förhåller sig stilla, ögonblickligen släpper.

3) *Ställande av en flyende person*: Föraren och figuranten överenskomma att sammanträffa på en viss punkt. Strax innan föraren med hunden framkommer till den bestämda punkten, tager figuranten i förarens och hundens åsyn till flykten. Föraren kommanderar hunden »revir» och söker förmå honom rusa efter figuranten. Då hunden kommit i fatt figuranten, blir det dennes sak att reta hunden på sig. Var hunden biter, spelar ingen roll. Då man fått hunden så långt, att han rusar efter och fasttager figuranten, står denne plötsligt fullkomligt still. Då är det förarens sak att genast kommandera loss. Och så fort han kommer fram föra hunden bakom figurantens rygg, där hunden bör skälla men man får under inga förhållanden kommandera skall. Sedan hunden blivit någorlunda fast i ovannämnda, tager figuranten ett tjänligt spö, och då hunden kommer i fatt honom, vänder sig figuranten mot hunden samt tilldelar honom ett rapp av spöet. Detta rapp måste vara väl avvägt, icke för hårt, så det skrämmar hunden och ej lättare än att hunden lär sig vika undan för slag och om möjligt angripa figuranten, då denne blottar sig. Så fort figuranten håller sig still, springer föraren fram, får hunden loss från figuranten samt för hunden bakom dennes rygg. Då hunden är utbildad i detta moment, skall den på kommando rusa efter och fasttaga en flyende person. Om denne är beväpnad med käpp och försöker slå, skall hunden hålla sig undan för slag samt alltid om möjligt angripa bakifrån. Står den fasttagna personen still, skall hunden gå bakom honom och avgiva skall. Skallet är här till stor nytta. Tänk Eder en mörk kväll, Eder hund har fasttagit en tjuv eller rånare, platsen är belamrad med all möjlig bråte. Hund och tjuv stå stilla och tysta. Var skall Ni söka dem?

4) *Bevakning av en person*: Har man noggrant inlärt de föregående momenten, kommer detta nästan av sig själv. Man

ställer hunden baknom figuranten och kommenderar »stå! pass upp» samt lockar och vänslas med honom. Då figuranten ser, att hunden börjar tappa i vaksamhet, retar han honom på sig, varefter han står still och är hunden fast i de föregående momenten, släpper han och intar sin plats. Det blir här som i många andra fall figuranten, som övar hunden. Figurantens sätt att föra sig, blir utslagsgivande för resultatet.

5) *Skottfasthet*: Under hela utbildningen bör man då och då med lösa skott skjuta för hunden. Först på avstånd och sedermera alldeles inpå hunden. Har hunden vant sig vid skott och ej är skottträdd, lär hunden sig detta moment rätt fort. Man låter figuranten skjuta på något avstånd från sig. Kommenderar hunden »revir» samt låter honom anfalla figuranten. Snart är hundens lust för anfall väckt och då går det hela av sig självt. Då utbildningen är färdig, skall hunden utan kommando, om föraren blir beskjuten, genast anfalla den skjutande.

Under all utbildning och särskilt i skydds- och bevakningsutbildningen bör uppehåll göras mellan inlärandet av varje moment. Börjar man med hela programmet, uppstår en viss nervositet hos hunden. Han hinner så att säga ej smälta vad han lär. Inlär noga ett påbörjat moment, innan ett nytt påbörjas.

Som jag i ingressen nämnt, äro de nu av mig behandlade momenten från början föreslagna att utgöra provningsordning. Men kommer härtill spårning, sakstövning, vattenarbete och bevakning av föremål, men har jag ej kännedom om till vilken ståndpunkt, den av föreningen tillsatta kommittén kommit angående dessa moment, varför jag avstår från att behandla desamma. Då artikeln emellertid är avsedd att tjäna nybörjare till handledning, hoppas jag, att innan det nu skrivna hunnit inläras, — därest plats beredes mig i tidskriften — hinna behandla eventuellet saknade moment samt i den mån så erfordras, komplettera förestående artikel.

Skydds- och Sjukvårdshunden.

Utän tvivel torde i dag de s. k. skyddshundsraserne representera en synnerligen talrik grupp av vårt lands hundstäm. Till skillnad mot de tidigare så välbekanta "gårdvaren", "blodhunden" etc. äro våra moderna "skyddshundsraser" samtidigt sällskapsdjur, och hava kanske mest på grund därav tillvunnit sig en oerhörd sympati. Denna sympati är utbredd bland alla klasser, bland de rika och bland de fattiga, bland de förnämna och bland de icke-förnämna. Någon statistik över antalet hundar i de 6 skyddshundsraserne torde knappast föreligga, men sammanlagt torde det säkert uppgå till flera tusen.

Den klassiska uppfostran för dessa hundar är oss alla välbekant, de härleda ju sitt namn just från denna. De skola vara skyddshundar, beredda att när som helst skydda ägaren, hans familj eller hans egendom mot överfall. Hur denna uppfostran tillkommit är oss också bekant, den härstämmer från polisen, som i en vaken hund fann en trogen hjälpare.

Men frågan är, om denna uppfostran är den för icke-polismän idealiska. Hur ofta händer det, åtminstone gudskelov här i landet, att en person lömskt överfallas och behöver en hund till sitt skydd? Jag har i min gröna ungdom ett par gånger varit med om ett nattligt slagsmål, men jag vill minnas, att jag då varje gång var på hemväg från en bättre tillställning, så att kanske felet icke uteslutande var dens, som "överföll" mig. I alla fall har jag senare icke varit utsatt för dylikt, och jag antar att endast få av oss i nyktert tillstånd hysa någon som helst fruktan att nattetid gå på Stockholms gator, eller på vägar i stadens omgivning. Jag kan visserligen känna mig lugnare och säkrare, om jag har en väl dresserad skyddshund med mig, men någon nödvändighet är den absolut icke.

Varför giva vi då våra skyddshundar en skyddshundsdressyr? Svaret kan väl endast bli detta, att någon annan utarbetad dressyrplan icke är känd.

Om vi då betrakta vår förenings namn, så är detta tudelat, i det vi ju också hava sjukvårdshundens namn på vårt program. Sjukvårdshunden vill i denna förbindelse säga den för militär sanitetsvård dresserade hunden. Men hur många hundar, dresserade för detta ändamål, tillhöra vår förening? Jag vet visserligen, att krafter äro i rörelse för att avhjälpa denna brist, men tills vidare existerar den dock.

Det har länge lekt mig i hågen, att här är vägen för utbildning av hundar, vilka icke skola göra polistjänst, och vilka icke skola vara enbart sällskapsdjur. Men det förutsätter manliga ägare och manliga förare, ity att kvinnan ännu icke blivit enrollerad för annan krigstjänst än den bakom stridslinjen. Jag överlåter därför åt någon annan att uttänka en ny dres-syrmetod för hundar, vilka ägas av sådana av våra förtjusande väninnor, som ej önska deltaga i polisarbetet. Själv skriver jag i det här fallet endast för icke polismän.

Men ordet sjukvårdshund är icke tillräckligt, det borde naturligtvis heta militärhund. Ty som sådan har hunden använts under det stora kriget, alltså icke blott som sjukvårdshund för att lämna sårade hjälp och bistånd, utan även aktivt i själva striden. Det är på denna bog jag känner mig övertygad om, att vi skulle kunna få en massa intresserade förare och ägare, som i sådant fall ej skulle bli "proffs", utan alltid amatörer.

Vi skulle med andra ord behöva söka ett intimt samarbete med militärmyndigheterna, för att under truppernas utbildning samtidigt utbilda våra hundar för den roll, som under krig tillkomme dem. Med vår förenings officiella ställning borde detta utan svårighet kunna uppnås. Detta samarbete kan på goda grunder icke på förhand i detalj utarbetas, utan måste framexperimenteras. Visserligen känna vi de program, som kommit till användning inom olika krigförande arméers hundtrupper, om vi få kalla dem så, men det är ju icke därför säkert, att dessa program i allt kunna tillämpas hos oss. Vidare hava vi inga utbildade hundar och förare att hänvisa till.

Vad man först måste arbeta på, är därför att vinna principellt intresse för saken hos militärmyndigheterna, och det torde kunna förmodas, att under nuvarande försvarsnihilism en på frivillighetens väg till försvarets stärkande, om också endast i detalj, syftande åtgärd kommer att understödjas av dessa.

Antagligen borde då upprättas en frivillig "hundkår", liksom förut upprättats frivillig automobilkår, motorbåtsflottilj etc. Skillnaden mellan dessa nämnda två avdelningar och vår skulle endast bliva den, att vi bli tvungna nedlägga ett ännu större arbete för försvaret än någon annan avdelning, ty våra hundar och förare måste hållas i ständig träning, vilket icke behöver vara fallet med en automobil eller med en motorbåt.

Jag hemställer därför till föreningens styrelse, att den snarast möjligt upptager frågan om bildande av "*Frivilliga Militärhundskåren*". Låt oss bliva, om endast på försök, officiellt erkända, låt oss få vår uniform och vår känsla av, att om vi arbeta flitigt på vår egen och våra hundars förkovran, vi då icke endast utföra ett för landet nyttigt och nödvändigt frivil-

ligt arbete, utan även själva kunna avancera till furir, sergeant, och kanske ännu högre. Låt oss för all del därvidlag icke glömma den lilla fåfängan, det är just den som skall utnyttjas på ett förståndigt sätt till det allmänna bästa.

Om en sådan ordning kan träffas, antar jag, att ett nytt intresse för skyddshunden skall vakna, ett intresse som säkert kommer att i allmänna opinionen ställa "militärhunden" framför "skyddshunden", ty vi som icke äro polismän av yrke, och endast som en sport driva hundintresset, komma utan tvivel att hellre arbeta för en "militäruppfostran" än för en "polisuppfostran". I det dagliga livet behöver hunden visserligen icke kunna göra militärtjänst, men den dag kan komma, då det kan vara av allra största vikt, att en verkligt utbildad "hundkår" står till försvarets förfogande.

Stockholm, i jan. 1926.

E. S.

Kursdeltagarna i instruktörskursen för Polizeioberleutnant H. Schoenherr

Något om organisationen av tjänstehundsväsendet i Berlin.

Till Berlins Polis-Præsidioms förfogande står ett förträffligt material av tjänstehundar. Dessa hundar sammanfattas med sina förare i avdelningen "Tjänstehundsförare", som å sin sida omedelbart står under skyddspolisens kommando. Ledare för denna avdelning är en polisofficer, vilken är förtrogen med polishundsväsendet.

Avdelningen är indelad i:

- a) Spårhundar f. n. 30.
- b) Skyddshundar f. n. 68.
- c) Landspostskyddshundar f. n. 28.

Spårhundarna rekvideras såväl av kriminalpolisen och polisen i distrikten, som av utomstående myndigheter. Skyddshundarna med sina förare äro fördelade på de olika poliskontoren. Landspostskyddshundarna äro stationerade hos sina i förorterna fördelade förare.

I stadens inre insätts hundarna icke på gatorna utan huvudsakligast på strövtåg i de yttre distrikten, skogarna, offentliga trädgårdar och parkanläggningar. Strövtågen företagas — med undantag för skogarna — i regel endast om natten och under skymningstimmarna. Avlösning av hundar och förare sker efter 2 dagars tjänstgöringstid. I sällskap med förarna gå hundarna alltid uppkopplad och utan munkorg, men utan lina då de äro i arbete. En gång varje vecka sammanföras hundarna från de olika polisgrupperna för övningar. Tjänstehundsförarna sammansätts av skyddspoliser och förvaltningstjänstemän; med undantag av landposten förrätta de sin tjänst i civil klädsel, men med igenkänningsmärke och legitimering.

Vad de olika raserna beträffa är utan jämförelse det största antalet tyska schäferhundar, nämligen 115. Dessutom befinna sig f. n. bland Berlins tjänstehundar 6 dobermannpinscher, 2 rottweiler, 1 airedaleterrier, 1 jätteschnauser och 1 boxer. Framdeles skola dessa hittills föga representerade polishundsraser komma till användning i större utsträckning.

Bland tjänstehundarna finnas f. n. endast 5 tikar.

Tjänstehundarnas veterinärvård ligger i händerna på ett polisveterinärråd. En av Berlins veterinäranstalter för undersökning, behandling, inlogering o. s. v. är inrättad och utrustad speciellt för hundar. I trängande fall står det föraren dessutom fritt att taga i anspråk närmast liggande Polis-Veterinäranstalt. Varje månad underkastas samtliga tjänstehundar en gemensam veterinärbesiktning. För tjänstehundsförarna äger regelbunden veterinärundervisning rum. Denna undervisning berör utom hygien och sjukdomar, även sådana kynologiska frågor, som kunna intressera förarna. Dessa föredrag äro förbundna med praktiska övningar i första hjälpen vid olycksfall, plötsliga insjuknanden o. s. v.

Berlins tjänstehundar äro den statliga avels- och dressyranstaltens för polishundar i Grünheide (Mark) egendom; de äro överlätna åt Polis-Presidium endast som lån. Samtliga förare utbildas med sina hundar i Grünheide under flera månaders långa kurser. Komplettering av tjänstehundsbeståndet sker uteslutande genom nämnda anstalt.

Som skydd äro hundarna för de i Berlin med omgivningarna patrullerande polistjänstemännen i deras farofyllda tjänstgöring nära nog oundgängliga. Spårhundarnas framgång är även, vilket genom pressen delvis blivit bekant, på senare tiden rätt god. Det arbetas därför ivrigt på vidareutvecklingen och fullkommandet av tjänstehundsväsendet i Berlin inom alla intresserade kretsar.

Pol-Veterinärråd Dr. Heinze.

Med vederbörligt tillstånd översatt från »Der Deutsche Polizeihund».

Polisspårhunden.

Av *E. von Eickstedt*. (Översättning av S. M—g.)

Med anledning av den Internationella polistekniska utställningen höll friherrinnan E. v. Eickstedt, Au b. Freiburg, Baden, ett föredrag om polisspårhunden såsom ett populärt, polistekniskt hjälpmedel för klarläggande av förbrytelser, och stödde hon därvid sina uttalanden på de praktiska framgångar, som hon hittills haft med av henne utbildade och förda hundar. Med benäget tillstånd avtrycka vi ur "*Der Polizeihund- P. H. V.-Zeitschrift*", Dortmund, Tyskland, följande:

»Över detta tema har redan av såväl kännare som icke-kännare sagts och skrivits så oändligt mycket, att man egentligen förvånas över, att den verkliga, praktiska framgång, som hittills kan antecknas på spårhundsarbetets område, står i så hjärt motsats till den stora apparat, som använts, och de penningebelopp, som offrats, att man gott kan säga, att spårhunds-saken ännu alltjämt trampar i barnskorna och att blott helt minimala framsteg äro att anteckna trots alla ivriga bemödanden.

Sedan många år har jag ivrigt sysselsatt mig med denna fråga och slutligen kommit på det klara med på vilken väg, man allenast kan nå resultat. Av mina uttalanden framgår direkt och indirekt, varpå det hittills dåliga resultatet beror. I mitt korta föredrag kan jag naturligtvis icke uttömmande behandla ämnet eller gå in på enskildheter, utan blott beröra de viktigaste punkterna och draga upp riktlinjer. All statistik och all skön men grå teori skall jag lämna åsido och i stället försöka att på grund av min praktik klarlägga, huru man enligt mitt förmenande skall bäst kunna uppnå resultat på detta svåra område.

Spårhundsarbetets framgång beror framför allt på två faktorer, nämligen att såväl förare som hund måste vara i varje hänseende förstklassiga, måste hava största tänkbara hänförelse för arbetet, äga begåvning och stor uthållighet. Båda måste helt enkelt vara intelligenta i särskilt hög grad. Hunden måste vidare hava en alldeles förträfflig näsa och föraren skall även hava någon förståelse för brottmål. Utgår man från dessa förutsättningar såsom väsentliga, framgår redan härav, att många visserligen tro sig vara kallade, men att blott mycket få äro utvalda, vilka över huvud taget kunna komma i betraktande för utförande av spårhundsarbete. Det för handen va-

rande hundmaterialet är härvid till och med bättre än det tillgängliga förarematerialet, ty det finnes ett stort antal hundar av olika ras med goda anlag, som äro mycket intelligenta och hava ett förträffligt luktorgan. Däremot förfogar man mera sällan över lämpligt förarematerial. Och redan på grund härav är *spårhundsfrågan mera en förare- än en hundfråga.*

Nu kommer jag till en annan, mycket viktig punkt, egentligen kärnpunkten i det hela, nämligen det personliga förhållandet mellan förare och hund. Båda måste på det innerligaste vara fästade vid och fullständigt förstå varandra. Föraren måste känna sin hunds psyke och så att säga kunna läsa hans tankar ur hans blick. En sådan harmoni mellan förare och hund är blott möjlig, då föraren själv uppfött sin hund från späda valpåldern.

Just på arbetet under första levnadsåret beror djurets snabba utveckling i intellektuellt hänseende oändligt mycket. Precis som hos en människa är det barndomsintrycken, som längst stanna kvar. Vad som försummas under första levnadsåret, kan därefter icke mera repareras. En hund, som t. ex. under första levnadsåret hålles inestängd i hundgård, kan aldrig mera uppnå hög grad av intelligens. Föraren måste intensivt sysselsätta sig med sin hund från dennes ungdom och sträva efter att på alla upptänkliga vis väcka, vidareutbilda och slutligen till det högsta möjliga stegra sin hunds minne och intelligens. Framför allt måste lusten för spårarbete väckas tidigt. Allt beror dock på förarens begåvning, huruvida han skall kunna bliva den rätte läromästaren för sin hund. Man kan få fram oändligt mycket ur ett djur, om man blott börjar på rätt sätt. Därtill fordras oerhört mycket tålmod, tid och förstånd. Djuret måste slutligen bringas därhän, att det förstår husbondens språk och märker varpå skiftningar i rösten i varje särskilt fall beror. Spårarbetet skall icke vara någon inlörd dressyrakt, utan ett arbete, som hunden utför med hjälp av sitt förstånd och sin näsa. Han måste med ett ord bringas därhän, att han även tänker vid spårarbetet. Genom en rationell lärareverksamhet kommer förhållandet mellan människa och djur att gestalta sig allt innerligare, och snart skall djuret sätta hela sin äregirighet uti att genom ett riktigt finnande av spåret bereda sin herre glädje och erhålla beröm av honom. En hund med den rätta kärleken till sin herre och med lust för arbetet blir aldrig led åt detta. Blott i begynnelsestadiet äro läckerbitar nödiga som belöning och såsom eggelse.

Från första början måste hunden uppfosttras till fullkomlig självständighet vid spårarbetet. Han får icke lita på, att hans herre på något sätt hjälper honom, ty i praktiken måste givet-

vis varje inflytande från föraren uteslutas. En förare, som icke har tillräcklig självdisciplin utan låter förleda sig att vid spårarbetet inverka på hunden på grund av någon förutfattad mening angående spårets läge, är oduglig för sin ansvarsfulla uppgift. Å andra sidan måste föraren genast märka, om hunden har tappat spåret och då förmå honom att åter upptaga det.

De arbetsuppgifter, som under lärotiden föreläggas hunden, måste beträffande svårigheterna stegras från månad till månad. Alla uppgifter måste ansluta sig till praktiken och ju mera omväxlande de äro desto bättre, på det att hundens arbetslust skall kunna stegras. Enformighet tråkar ut och tröttar djuret. Fri spårning bör omväxla med spårarbete med en c:a 10 meter lång förarelina. Städsse gömmas andra föremål, städsse sättes hunden på nya spår av människor och även barn. En gång sökes på fältet, en annan gång i skogen, vidare på gator och i samhällen. I början får hunden söka på färskt, »varmt» spår, senare på allt äldre, s. k. »kalla» spår och under alltjämt svårare förhållanden. Man får icke glömma, att i praktiken förekomma lätta fall och spårning på färskt spår egentligen aldrig.

Även under gynnsamma förhållanden har jag t. ex. med hjälp av telefon och en alltid körfärdig bil i alla de fall, varvid jag medverkat, anlänt till platsen för gärningen först 12 timmar efteråt. Förbrytelser upptäckas endast i de allra sällsyntaste fallen genast och, även om de observeras i tid, går det mestadels om något, innan underrättelsen därom kommer till vederbörande. Mycket hindrande är också förhållandet, att mindre samhällen äro avstängda från telefon under natten och delvis även på dagen. Det har givits fall, då jag kunnat infinna mig på platsen först 24 à 26 timmar efter det handlingen utspelats och trots detta tog min hund upp gärningsmannens spår, vilket senare utan invändning bekräftades, och kunde sålunda verkamt bidraga till utredning av fallet.

Första villkoret för framgång i spårarbetet är, att hunden förståndigt sättes på tillgänglig ren vittring från gärningsmannen och därvid skulle jag särskilt vilja betona följande: »Giv icke hunden vittring utan låt honom själv *taga* den!» Betraktar man förarnes tillvägagående vid hundarnas sättande på spår, så skall man ofta finna, att hundarna givas vittring vid första bästa ställe och utan varje eftertanke, mången gång därtill t. o. m. med våld. Vid utgångspunkten giva många förare hundarna vittringen antingen stående eller liggande med huvud och näsa tryckta mot marken. Sådana förare tyckas tro, att ju längre de låta hunden vara i en sådan tvångsställning, desto bättre skall han få vittringen inpräntad. Bibringas männe icke

hunden på så sätt en olustkänsla? Tro mig, det är icke den långa tiden för vittringsgivandet, som medför framgång, utan det är, att hunden sättes på spåret på ett förståndigt vis. Om föraren först ensam undersöker utgångspunkten, så skall han i de flesta fall få se fotavtryck, nedtrampat gräs eller dylikt inom några meters omkrets. Han för nu dit hunden och visar honom med handen på detta område, där han skall finna vittringen. Då hunden fått vittring, släppes den lös, och med glädje skall hunden nu fullfölja sitt arbete. Huru ofta har jag icke framställt följande frågor till förare, då jag gjort dem uppmärksamma på deras fel: »Varför *ger* Ni hunden vittring? Har Ni först sett efter och tänkt över om icke spåret från den plats, där Ni ställt hunden, kan gå bakåt eller åt sidan eller dit, där Ni själv står, och att Ni på detta sätt gör det omöjligt för hunden att söka i rätt riktning?»

Om jag med min hund tillkallas för att söka utreda ett fall, så ställer jag likväl icke upp honom helt enkelt som en maskin på första bästa punkt vid platsen för gärningen och låter honom sedan löpa, utan jag tager först en överblick över stället, övertänker fallet noga, söker reda på den bästa, ännu rena vittringen och tänker så ut, hur hunden bäst skall kunna finna den.

Om man på platsen för händelsen eller i dess närhet icke kan för hunden påvisa någon vittring, så återstår i undantagsfall, vid ensligt belägna gårdar, på fria fältet eller i skogen, möjligheten att låta hunden under reviering söka sig ett spår. Han följer då spåret av de personer, som senast gått där. Detta förfarande har emellertid blott något värde, då förutom gärningsmannen efter all sannolikhet ingen nyligen gått där.

I praktiken kan hundens spårarbete blott ske vid en c:a 10 m. lång lina, icke fritt, enär föraren eljest icke förmår följa hunden och icke heller med nödig uppmärksamhet kan iakttaga honom eller spåret. Förarens blick skall vid detta arbete vara riktad icke blott på hunden utan också på själva spåret. På detta sätt kunna viktiga hållpunkter såsom avtryck av hjulringar, fotsteg och dylikt upptäckas, varav viktiga slutsatser beträffande spårets art och ålder kunna dragas. Dessa slutsatser kunna i många fall vara av utslagsgivande betydelse för gärningmannens upptäckande.

I händelse det är omöjligt att finna ren vittring på platsen för händelsen eller i dess närhet och om därtill också en reviering blir utan resultat, så är användning av spårhund ändamållös. I detta fall får man icke lov att på vinst och förlust sätta hunden på ett spår, som sedermera kanske visar sig vara falskt. Man kan icke begära rena omöjligheter av hunden och får

icke heller lita på slumpen och på turen. Av grundsats infinner jag mig med min hund för spaning blott vid sådana fall, då jag av de närmare omständigheterna kunnat draga den slutsatsen, att hundens arbete, efter vad man kan förutse, har någon mening. Att använda hunden för spårning på måfå skadar blott spårhundssaken och vilja vi moraliskt inverka på folk, särskilt förbrytare, hava vi icke rättighet att i misskredit bringa den makt, som genom spårhunden blivit oss given för upptäckande av straffvärda handlingar. Spårhunden bör *finna* gärningsmannen och därigenom andra förbrytare avskräckas, så att deras antal minskas genom rädsla för honom.

Hand i hand med hundens utbildning i spårarbetet går hans utbildning till skyddshund. En spårhund, som icke tillika är skyddshund, är otänkbar. Hans utbildning måste också utsträckas till att lära sig att »ställa» förbrytaren, och ju större hans naturliga begåvning i detta hänseende är, desto bättre skall han utföra sitt sökarearbete. Den eggelse för hunden, som består däri, att han vid arbete med »figurant», som bl. a. också måste angripa hans husbonde, får giva fritt lopp åt hela sitt mod, får icke underskattas. Hundens självmedvetenhet stärkes genom att han får använda sina tänder och visa sin makt. Figuranten måste naturligtvis vara så skyddad, att ingen olycka kan hända. Han måste först uppövas för sin verksamhet, så att han skickar sig förståndigt och på sätt, som mest överensstämmer med vad som förekommer i praktiken. Vid varje övning måste om möjligt olika personer användas som figuranter.

Spårhunden kommer ofta nog i det läget, att han måste skydda sin herre och injaga fruktan hos en angripande, och måste han därför vara skarp och kraftig samt orädd för slag och skott, så att han utgör ett obetingat skydd för sin husbonde. En feg, svag spårhund, som flyr för förbrytaren i st. f. att »ställa» honom och, om så är nödigt, hugga tag i honom, är värdelös.

En mycket viktig sak vid utbildningen av spårhunden är vidare, att han för det första ger skall på gärningsmannen på färskt spår och för det andra ger skall på den fasttagne (gärningsmannen) på grund av vittringsöverensstämmelse med föremål, som denne kvarlämnat på platsen för gärningen. Den sista övningen är den svåraste och ställer de högsta krav på såväl hund som förare. Skall på spår är visserligen enklare, men dock icke lätt och kan också blott utföras av en god hund. Tänk blott efter huru många människor och djur, hunden först måste förbi, och därtill mången gång samhällen, han måste passera, innan han slutligen i ett hus eller annorstädes finner gär-

FÖRENINGSMEDDELANDEN.

Föreningens styrelse består av följande medlemmar: Ordförande Direktör Gösta Wahlstedt, Malmtorgsgatan 8, Tel. 30 07, v. ordf. Professor Hj. Dahlström, St. Eriksgatan 116 A, Tel. 93 39 kl. $\frac{1}{2}3$ — $\frac{1}{2}4$. Sekreterare Kamrer S. Rosengren, Smedslättsvägen 55, Tel. Äppelviken 12 16, kl. 5—6 e. m. Skattmästare Kamrer Harald V. Petterson, Vasagatan 12. Tel. 127 57, 11—12. Klubbmästare Direktör E. Skaar, Johannesgatan 28, Tel. 173 30. Inspektör för utbildningskurserna v. Brandchef Carl Gyllenhammar, Johannes Brandstation, Tel. Brandkåren. Poliskommissarie O. Amundsson. Överkonstapel S. A. Johansson, Civilingenjör O. Tillberg, med. Doktor J. Anders Weltzin.

Suppleanter:

Revisor Gösta Fallstedt-Lindholm, Ingenjör B. Dahlin och polisman E. Stohm, samtliga i Stockholm.

FÖRENINGENS SEKRETERARE, Kamrer Sven Rosengren, Smedslättsvägen 55, Äppelviken. Tel. 12 16, träffas i sin bostad alla vardagar kl. 4—6 e. m. och lämnar beredvilligt både muntligen, per post eller i telefon råd och upplysningar i för eningsangelägenheter.

FÖRENINGENS POSTADRESS är: Föreningen Svenska Skydds- och Sjukvårdshunden, Smedslättsvägen 55, Äppelviken.

MEDLEMSAVGIFTEN. Årsavgiften är Kr. 10:— och uttages genom postförskott vid medlemskortets översändande samt berättigar till erhållande av »Svensk Skyddshundstidskrift». Anmälan om inträde kan göras hos sekreteraren eller genom någon föreningsmedlem. Om den inträdande äger hund av raser, som föreningen omfattar, torde uppgift å rasen meddelas. Medlemmarna erinras om vikten av att omgående meddela adress- och titelförändringar till Sekreteraren.

BRUKSHUNDSREGISTER, Till föreningens hundregister i enlighet med »Prövnings- och tävlingsstadgarnas» § 2 införes varje föreningsmedlem tillhörig hund, som vid av föreningen eller andra med Svenska Kennelklubben associerade föreningar eller klubbar anordnade provningar eller tävlingar i endera skydds-, spår-, sjukvårds- eller rapporthundsklasserna uppnått en poängsumma, som berättigar till erhållande av betyget »godkänd». Anmälan skall innehålla uppgift om tiden för resp. provning eller tävling, den anordnande föreningen eller klubbens namn, den klass, i vilken hunden tävlat samt namnen å de vid provningen eller tävlingen fungerande prisdomarne. Avskrift av hundens stamtavla jämte registreringsavgiften Kr. 2:—, insändes tillsammans med anmälan till föreningens sekreterare, som över registreringen utfärdar intyg.

FÖRENINGMÄRKEN kunna nu rekvireras från sekretariatet. Märket, som är mycket vackert, är utfört i överenstämmelse med förut fastställd modell (se klichéen å omslagssidan) i förgyllt silver och blå emalj och är till storleken ungefär som en ettöring. Priset, kr.4:25 för knapp och kr. 4:— för nål plus porto 40 öre, insändes samtidigt med rekvisitionen.

Varje medlem bör bära föreningens märke.

UTBILDNINGSKURSERNA.

Efter genomgången utbildningskurs och godkänd examen tilldelades den 10 maj 1925 följande deltagare föreningens förediplom. Poliskommissarie O. Amundsson; Källarmästare John H. Andersson, Fröken Frida Anthonsson, Kamrer Gösta Asp, Fröken Aina Beyer, Herr H. Elbling, Polisman Algot Hernsköld, Fru Elsa Huss, Studeranden Bror Mogren, Direktör E. Skaar, Herr Ebbe Wahlberg.

Efter godkänd examen utdelades den 17 jan. 1926 diplom för appelutbildning till följande deltagare i utbildningskursen i appelövningar. Herr Georg Bergvall, Fru E. Dahlqvist, Civilingenjör E. A:son Eworth, Löjtnant Axel Flodén, Ombudsman C. A. Flodin, Herr E. Hallberg, Fru I. Hammar, Fröken A. Humbla, Polisman A. F. Johnsson, Fru Elsa Lindblad, Kamrer N. F. Nordberg, Fröken I. Olin, Fru T. Rosengren, Kamrer Georg Skogberg, Fru M. Wetterstrand.

Föreningens andra kurs i Appelövningar tog sin början den 24 jan. 1926 och deltagar följande personer i densamma. Fru Laura Alex, Grosshandlare Berndt Berggren, Direktör Paul U. Bergström, Fru M. Bjursten, Herr Carl Blomquist, Herr Axel Andersson, Fru Anna Fischer, Ingenjör Axel Engvall, Fröken Ragnhild Geijer, Herr Arne Gyllquist, Köpman Uno Liedberg, Fröken Dina Lindberg, Fröken Margareta Lindahl, Grosshand-

lare Arvid Ljunggren, Herr Arthur Lundquist, Fröken Karin Jonsson, Fru S. Sandell, Herr E. Svensson, Herr S. J. Rickander, Kammarrättsrådet Per Widén, Fröken V. Biehl, Fröken Käthie Jacobsén.

TOLV GODA RÅD.

Se till att Eder hund alltid är försedd med halsband, vara Eder fullständiga adress jämte skattmärke är åsatt.

För aldrig Eder hund med i saluhallar eller platser, där det är förbjudet medföra hundar.

Låt icke Eder hund springa lös i planteringar under den tid, detta är förbjudet.

Då Ni promenerar med Eder hund i band å trottoaren eller eljest vid trängre folksamling, för hunden tätt invid Eder, så att Ni slipper riskera få någon mötande emellan Eder och hunden.

Behöver Eder hund rena sig, för ned honom i rännstenen eller körbanan och, så vitt möjligt, låt det ej ske på trottoaren.

Se till att Eder hund ej väter ner vid portar, socklar, pelare eller monumentala verk.

Se till att Eder hund ej äter å avskrädeshögar eller dylikt.

Börja aldrig utbildning med en hund, förrän Ni vunnit hans förtroende och lärt känna hans lynne.

Driv aldrig en övning så, att hunden tröttnar. Hav tålmod! Ställ om att hunden går till övningsplatsen med glädje och därifrån med saknad.

Låt aldrig hunden umgälla Edra egna förtretligheter.

Känner Ni Eder uppbragt på någon eller något, avstå då att öva hunden.

Uttala aldrig ett kommandoord utan att Ni med säkerhet vet att Ni kan bringa hunden till lydning.

TÄVLINGAR.

Föreningen anordnar den

25 april tävlan i ungdoms- och öppen klass.

2 maj tävlan i segrarklass.

27 maj tävlan i ungdoms- och öppen klass.

28 maj tävlan i segrarklass.

18 september tävlan i ungdoms- och öppen klass.

19 september tävlan i segrarklass.

och komma meddelande om dessa tävlingar att utsändas i god tid före resp. anmälningstidens utgång.

Föreningens bibliotek innehållande handböcker och tidskrifter i dressyr och utbildning utlånas efter hänvändelse till sekreteraren.

FÖRLORADE HUNDAR återfinnas ofta i hundstallet 142 Sveavägen (Tel. 208 48).

INACKORDERING av friska hundar mottages under samma adress.

SVENSKA HUNDSKYDDSFÖRENINGEN är ägare av bägge de ovannämnda inrättningarna. Bliv medlem i densamma!

VARJE HUNDÄGARE bör äga kännedom om lag och ordningsföreskrifter angående hundar. Dessa återfinnas i byggningsbalkens 22 kap. samt (vad Stockholm beträffar) i ordningsföreskrifter för Stockholm. De senare erhållas i poliskontoren samt finnas att köpa i Nordiska Bokhandeln. Äro även intagna i adresskalendern.

Bestämmelser för tävlan om

”SKYDDSHUNDSKLUBBENS VANDRINGSPRIS”.

1. Skyddshundsklubbens vandringspris, som är instiftat till minne av Skyddshundsklubbens verksamhet, förvaltas av F. S. S. H. och uppställes enligt dess styrelses beslut med ledning av nedan angivna bestämmelser vid allmän tävling för skyddshundar, som är anordnad av F. S. S. H. eller av Svenska Kennelklubben.

2. Tävlan om Skyddshundsklubbens vandringspris är öppen för förare av hund, tillhörande godkänd skyddshundsras. Föraren skall äga hunden sedan minst ett halft år före tävlingen samt själv ha dresserat den och själv föra den vid tävlingen.
3. För tävlan om vandringspriset erfordras ej särskild anmälan, ej heller särskild avgift. Yrkesdressörer äro uteslutna från deltagande i tävlan. Behörighet att tävla prövas genom F. S. S. S. H:s styrelse före tävlingen.
4. Tävlan om Skyddshundsklubbens vandringspris sker en gång årligen och tillfaller priset den hund eller tik av erkänd skyddshundsras, som av prisdömarne anses vara den bästa inom *skyddshundsklassen*. Priset utdelas oberoende av övriga vunna heders- eller specialpris.
5. Till grund för bedömningen lägges F. S. S. S. H:s nu gällande tävlingsregler och prövningsordning. Om ny prövningsordning antages av F. S. S. S. H. tilldelas priset bästa hund i den grupp, som närmast svarar mot nuvarande skyddshundsklassen.
6. Tävlingen är endast nationell.
7. Skyddshundsklubbens vandringspris tillfaller för alltid den förare, som erövat priset tre (3) gånger, därav två (2) gånger i följd, med samma eller olika hund.
8. Efter varje tävling ingraveras förarens och hundens namn jämte årtal för segern på F. S. S. S. H:s bekostnad å vandringspriset.
9. Vinnare av priset, som ej för all framtid hemfört detsamma, erhåller för varje gång som minne av segern av F. S. S. S. H. bekostnad miniatyr av priset, plakett eller dylikt.
10. Efter styrelsens prövning kan vinnare av priset få rätt att mot avlämnande av kvitto förvara detsamma för tiden intill nästa tävling, men är då skyldig att senast 14 dagar före tävlingen i väl vårdat skick överlämna detsamma till F. S. S. S. H:s styrelse.

PRÖVNINGSORDNINGEN.

Som den av de tyska skyddshundsorganisationerna definitivt antagna prövningsordningen kommit styrelsen tillhanda, kommer den av föreningen tillsatta kommittén för utarbetande av ny svensk prövningsordning att omedelbart vidtaga event. omarbetningar av det tidigare utarbetade förslaget och styrelsen inom den närmaste tiden framlägga detsamma för föreningen.

På en event. klubbafton i början av maj kommer sekreteraren att hålla ett orienterande föredrag om den nya tyska prövningsordningen varefter diskussion anordnas.

STYRELSEBERÄTTELSE.

Över Föreningen Svenska Skydds- och Sjukvårdshundens sjunde verksamhetsår får styrelsen härmed avgiva följande årsberättelse.

Styrelsen har under verksamhetsåret hållit tolv vederbörligen protokollförda sammanträden.

Föreningen har varit samlad till två vederbörligen protokollförda sammanträden nämligen den 10 maj och 5 december 1925. Å sammanträden den 2 december antogs under förut-sättning av godkännande å extra sammanträde styrelsens förslag till nya stadgar. I samband med varje sammanträde har klubbafton anordnats, dessutom hava dylika ägt rum den 11 febr., 13 sept., och 10 okt. 1925. Å sistnämnda klubbafton hade föreningen nöjet att som sina gäster se Herr Polizeioberleutnant H. Schoenherr med fru, ledaren för den statliga utbildningsanstalten av polis- och skyddshundar i Finland, Doktor J. Brünig samt den kände tyske schäferhundsdomaren Herr H. Katzmair från München.

Den 10 maj avslutades föreningens sjätte dressyrkurs och utdelades elva förarediplom. Kursen tog sin början hösten 1924 och stod under ledning av Polisman E. A. Bergström. Föreningen har under tiden 15 september 1925—15 december 1925 anordnat en utbildningskurs i appellövningar med ett 20-tal deltagare av vilka en del komma att utexamineras den 17 januari 1925. Kursen har stått under ledning av Polisman E. Stohm.

Under tiden 28 sept.—11 okt. 1925 anordnades en instruktörskurs, till vars ledare styrelsen lyckades förvärva chefen för den statliga utbildningsanstalten av polis- och skyddshundar i Grünheide, Tyskland, Herr Polizeioberleutnant H. Schoenherr och deltog i kursen 16 medlemmar jämte hundar.

Söndagen den 13 september anordnades å Östermalms

Idrottsplats en offentlig propaganda uppvisning av polis- och skyddshundar. Uppvisningen bevistades av c:a 1000 personer och gav ett överskott av c:a 325:— kr.

Under dagarna 22 mars, 28 juni och 18 oktober 1925 anordnas tävlingar om Spårhundshornet. Den 19 april 1925 hölls en träningstävling för medlemmarna. Under dagarna 11 och 12 september 1925 anordnades föreningens stora hösttävlan, till vilken anmäls 25 hundar. Styrelsen hade inbjudit Polisverkets tjänstehundar och startade tre stycken. Bland de tävlande hade föreningen nöjet se trenne medlemmar från Västmanlands läns Skyddshundsklubb. Till tävlingen hade skänkts hederspris av Svenska Kennelklubben, Svenska Dobermannpinscherklubben, Svenska Skyddshundsklubben i Göteborg, Västmanlands läns skyddshundsklubb, Direktör Gösta Wahlstedt, Kamrer och Fru P. Sundqvist samt av tre hundgubbar. Vid denna tävling tävlades för första gången om Skyddshundsklubbens Vandringspris, vilket erövrades av Herr Axel Heilgren med schäfertiken Lolo Bess från Ottodahl 576 p.

Västmanlands läns Skyddshundsklubb inbjöd föreningens medlemmar till tävlan i Västerås den 15 augusti och deltog fem av föreningens medlemmar. Till den av Svenska Skyddshundsklubben i Göteborg den 18 och 19 september 1925 anordnade tävlingen kunde styrelsen tack vare frikostigt bidrag från en medlem sända en av föreningens domare. Tyvärr lyckades ej innehavaren av vandringspriset försvara detsamma utan gick detta denna gång till Göteborgsklubben.

Föreningen har under året utgivit ett häfte av Svensk Skyddshundstidskrift.

Under året har föredrag hållits av vice ordföranden Direktör G. Wahlstedt över ämnet »Hundägarekultur» av föreningens sekreterare Kamrer Sven Rosengren om den nya provningsordningen samt av Polizeioberleutnant H. Schoenherr om skyddshundsutbildning. Sistnämnda föredrag tolkades på ett förtjänstfullt sätt av Civilassessor S. Wettermark, vilken även under Herr Schoenherrs instruktörkurs välvilligt stod till förfogande som tolk. Till Herr Schoenherrs föredrag inbjöd styrelsen medlemmarna i Svenska Collieklubben, Svenska Dobermannpinscherklubben, Svenska Rottweilerklubben och Svenska Schäferhundsklubben.

Föreningen har under året ställt ett hederspris till förfogande till vardera Svenska Kennelklubben, Svenska Dobermannpinscherklubben, Svenska Skyddshundsklubben i Göteborg, Västmanlands läns Skyddshundsklubb.

Föreningens ekonomiska ställning framgår av nedanstående kassatablå:

Inkomster.

Medlemsavgifter	1890:—
Omkostnader	11:35
Tidskriften	15:—
Tävlingar	443:—
Kurser	1809:—
Uppvisningar	1346:—
	S:ma Kr. 5514:35

Skulder den 31 dec. 1925.

Rest å revers	700:—
Tidskriften 1925	360:—
Hyra för kurslokal	200:—
Trycksaker enl. räkning	65:—
	S:ma Kr. 1325:—

Utgifter.

Div. omkostnader	971:60
Tidskriften	24:30
Tävlingar	707:74
Kurser	1571:27
Uppvisning	1022:19
Återbet. lånemedel	594:20
	S:ma 4891:30
<i>Saldo:</i> Kontant i kassan	23:05
Å bank	600:—
	S:ma Kr. 5514:35

Tillgångar den 31 dec. 1925.

Kontant i kassan	23:05
Å bank	600:—
Skulder utöver tillgångar	701:95
	S:ma Kr. 4891:30

Till slut vill styrelsen uttala ett tack för visat förtroende och för den hjälp i arbetet som lämnats av klubbmedlemmarna och må styrelsen hysa den förhoppningen att samtliga medlemmarna under det kommande året var och en på sitt håll bidra till skyddshundssakens framgång i vårt land.

Stockholm i januari 1926

G. Wahlstedt

Ordförande.

S. Rosengren
Sekreterare.

Intag Eder

Lunch, Dinér och Supé

å

Restaurant Tre Remmare

i Stockholm.

Där äter man bäst och billigast.

Festvåning och klubbrum.

För hundägare att beakta.

Svenska Hundskyddsföreningen

emottager hundar till inackordering under full garanti.

Pris: Större hund per dag Kr. 2:—

Medelstor hund per dag » 1:50

Mindre » » » » 1:25

Tel. Norr 20848

HUNDSTALLET, Sveavägen 124

Kennel "av Götaholm"

emottager hundar till Polis-, Skydds- och Kam-
mardressyr, uppfödning och inackordering.
Köper o. försäljer Polis-, Skydds- o. Sällskaps-
hundar. Unghundar och valpar efter högt pris-
belönda avelsdjur finnas i regel alltid på lager.

OBS! ERFARNA DRESSÖRER.

Polism. Henning Karlsson, Marieholm, Göteborg 6.

Tel. 51032.

Stöd Svenska Hundskyddsföreningens

verksamhet genom att tillföra den-

samma nya medlemmar.

Tryckeri-A-B.
Sätherlund & Krook
Stockholm 1926